

[Kirsten Lee]

offentlige budgetter er meget sårbare. Der er ikke noget at slå til søren med, og det gør det endnu mere påkrævet at opfylde finanslovsforslagets målsætning om besparelser på 11 mia. kr. Det betyder, at Folketingets partier har et stort ansvar for at arbejde konstruktivt.

Det Radikale Venstre elsker ikke alle disse besparelser, men vi indser deres nødvendighed. Hr. Henning Rasmussen havde ganske ret, da han til Berlingske Tidende udtalte: »Jeg tror ikke, der bliver skænket nogen snaps op for regeringen i denne omgang.« Det er stærke ord fra en afholdsmand. Jeg tager det også til indtægt for, at Socialdemokratiet ikke henfalder til umådehold.

Der er i år ikke råd til grumsede finger- eller fodaftryk. Der er ikke engang råd til aftryk efter små bitte flueben. Vi må forvente, at ethvert udgiftskrævende forslag modsvares af kompenserende besparelser.

Også hr. Svend Auken har udtalt, at skatetrykket nu har nået et punkt, hvor fortsatte stigninger må bringes til ophør. Myndighederne må lære kun at bruge de penge, der er til rådighed. Også det tager Det Radikale Venstre til indtægt for, at der i Socialdemokratiet er forståelse for nødvendigheden af begrænsninger i det offentlige forbrug.

Det ser ud til, at der her i Folketinget er et bredt flertal om målet i den økonomiske politik. Opgaven er nu, at vi i fællesskab finder sammen om midlerne. Det skylder vi befolkningen, og det skylder vi hensynet til folkestyrets omdømme.

Politikere fra alle partier har i efterhånden masser af år malet en vis mand på væggen, når det drejer sig om den økonomiske politik. Befolkningen har krav på, at vi tør tage ansvaret for at løse de økonomiske problemer. Det ansvar kræver mod, for vi løser ikke vores økonomiske problemer, medmindre vi er villige til at tage upopulære beslutninger. Der skal spares, siger alle, det må bare ikke lige gå ud over mine interesser.

Det finanslovsforslag, der er fremsat, lægger op til en bred vifte af besparelser. Det pålægger os alle at forsvare nedskæringer inden for hvert vort interesseområde.

Et af de områder, der har været mest debat om, er medicinudgifterne. Hver gang nogen næsten vover at antyde, at der kan spares inden for sundhedssektoren, rejser der sig et rama-

skrig. Sundhedssektoren synes næsten omgærdet af en mytisk fredhellighed. Lad os så få en nuanceret debat!

De ændrede tilskud til medicinpriserne, der har været fremsat forslag om, vil formentlig automatisk medføre, at medicinpriserne falder. Det, der vil ske, er, at medicinalfirmaerne på grund af konkurrenceforholdene, som vil skærpes, utvivlsomt vil sænke deres priser på det indenlandske marked, uden at vores eksportmuligheder derfor forringes. Medicinudgifterne er jo vokset eksplosivt – og det i en befolkning, der faktisk er blandt de sundeste i verden.

Det, der nu er blevet foreslået, er, at man giver et fast tilskud, som afhænger af prisen på det billigste præparat. Prisen på medicin vil falde for mange mennesker, fordi lægerne nu for alvor vil ordinere de billigste præparater.

Det er ikke umiddelbart indlysende, hvorfor det offentlige skal yde tilskud til ethvert præparat, medicinalindustrien sender på markedet, store tilskud til dyre præparater, små tilskud til billige præparater, selv om der ikke er forskelle i behandlingsmæssig henseende.

Tager man tilskuddet væk fra penicillin, skal vi i stedet for at betale 15 kr. for en halsbetændelse betale omkring 50 kr., altså prisen for to pakker cigaretter. De fleste har kun behov for den udgift én eller to gange i deres liv. Det kan ikke kaldes noget økonomisk stormløb mod folkesundheden.

Det er præciseret, at pensionister, kronisk syge og bistandsklienter friholdes. Vi har noteret med tilfredshed, at fru Ritt Bjerregaard ikke har afvist besparelser på medicinområdet, og også Kristeligt Folkeparti har været åbent over for det.

Hr. Henning Rasmussen har sagt: Ingen støtte til brugerbetaling på sundhedsområdet. Der ligger nu heller ikke nogle konkrete forslag, men lad os dog se lidt nuanceret på det. Der er nu fremkommet et præparat mod skaldethed, som mænd kan smøre på deres skaldede isser, og det kunne godt være, at der ville være et marked her i Folketinget. Man skal have det på recept. Skaldethed kan altså nu automatisk udløse en offentlig ydelse i form af lægehonorar for receptudskrivning. Ville det være et anslag mod folkesundheden, om vi så lidt nøjere på den slags pjat?

Fru Pia Kjærsgaard har gentagne gange udtalt, at Fremskridtspartiet skulle have indfly-